

Előszó

Nehéz megszólalni, amikor valakit el kell búcsúztatnunk. Folyóiratunk nevét Sarkady János professzor úrra emlékezve választottuk 2009-ben, a megalkulásunkkor, most pedig az ókortudomány egy másik jeles alakjától, szerkesztőbizottsági tagunktól, szeretett tanárunktól, Hegyi Dolorestől kell megválni. Jómagam a rendes egyetemi képzésben ugyan nem járhattam az óráira, hiszen az ELTE-n akkor a történelem szakon tanított, én pedig olasz-latin-ógörög szakra jártam, történelem szakos évfolyamtársaim azonban lelkenézve meséltek Dolly értékes és élvezetes óráiról, szigora mellett is azonnal érzékelhető emberiségéről, jóindulatáról, *philanthropiájáról*. Az ELTE Nyelvtudományi Doktori Iskolájában azután személyesen is megismerhettem, és anyai melegséget, de ugyanakkor tekintélyt is sugárzó személyiségét nemcsak megkedveltem,

Hegyi Dolores húszas éveiben
(A róla készült fotó Katus Gábor ajándéka)

hanem példaképül szolgált számomra egy olyan korban, amikor a tudós életpálya a nők számára még sok megkérdőjelezést és kihívást tartogatott egyetemeken belül és kívül. Így hosszú idő után éppen az Orpheus Noster folyóirat szerkesztése volt az a feladat, amely ismét közelebb hozott bennünket. Dolly (így szerette, ha szólították) szerkesztőbizottsági tagunk volt, és az ókortudományi tematikájú cikkek lektorálásában segédkezett nálunk. Időnként egy-egy tanulmánnyal is megtisztelt bennünket, már indulásunkkor is (a második számunkban olvasható egy írása először), és minket ért az a megtiszteltetés, hogy utolsó írásait publikálhattuk. Bár a rohamosan fejlődő számítógépes technikával időnként meggyűlt a baja – ilyenkor fia, Katus Gábor volt segítségünkre –, tanulmányai, beleértve a legutolsókat, mindig frissek és naprakészek voltak, és a nemzetközi színvonal nivójára emelték kötetünket. *Nomen est omen* – Dolly életpályája a hosszú termékeny időszak, a rendkívül gazdag életmű és a szép ívű karrier mellett nem nélkülözte a fájdalmakat sem. El kellett szenvednie azt, ami a legszörnyűbb dolog egy anya életében: egyik gyermeke halálát, amit soha nem hangoztatott, hanem a sorsot tűrve, összeszorított fogakkal

tovább dolgozott, tanított. Szakmai téren is érték igazságtalanságok, mégis soha egy szóval, egy cselekedettel sem akart semmit megtorolni, a jogtalanságokhoz azonban nem járult hozzá. Egyenes, becsületes ember volt, akire nemcsak szakmai, hanem emberi értékei miatt is fel lehetett, fel lehet nézni. Példaértékű életet élt, nagy úrt hagyott maga után.

Ezt a számot Neked ajánljuk. Isten veled, kedves Dolly, emléked szívünkben él!

Frazer-Imregb Monika